

Història en cinc seqüències i en tres registres.

Un relat de: [atram](#)

Seqüència 1,

Quants gripaus s'han de besar per trobar al príncep?

ah! és clar, és que tampoc jo sóc princesa...!

Em demanaves que et besés, m'ho demanaves del dret i del revés, per omissió i per presència, amb metàfores, al·legories i paràboles; amb decisió, amb picardia, amb dissimulo. Et vaig besar, tímidament, pensava que et faria príncep. I sí, vares esdevenir príncep, per uns segons.

"Però el príncep va marxar, una vegada més, a salvar la seva princesa, que plorava i plorava per ell dalt del castell, perquè volia que la rescatés de les urpes del monstre"-.

Jo em mirava l'escena del conte, els pujols ondulants retallats per un cel blau, el cucurutxo de la princesa amb el tul de seda a l'extrem, voleiant al vent enmig de la finestra de pedra acabada en punxa gòtica, els rínxols del príncep movent-se en dos temps, seguint el moviment de la gropa del cavall que muntava. Una llambregada ràpida cap a mi, somriure fonedís, i sortint al galop, en direcció contrària, vers l'horitzó de cartró pedra, pintat amb aquarel·les, donant-me l'esquena i deixant al seu lloc una gran polseguera daurada. Un raig de sol travessa l'escena a 1/3 del camp visual del quadre .

És que jo no ho havia entès, jo no formava part del conte, jo creava el conte.

Però no hi podia participar, perquè no era princesa, era humana. Es veu que els prínceps anaven escassos de princeses que besessin gripaus per alliberar-los de l'encanteri, i per això deixaven que les humanes entréssim als contes, ens acostéssim al miratge, cercant la transformació que sempre ens havien explicat.

Pobres princeses, eren fràgils. Podien morir de pena, ofegades en les seves llàgrimes.

És clar, jo no tenia llàgrimes, almenys dins el conte no. No hi havia perill d'ofec.

L'atrezzo per les humanes era molt limitat (això ja venia especificat en el contracte, la famosa clàusula 2.1.): ni cucurutxos amb seda al cap, ni llàgrimes blaves, ni rínxols llargs, ni mans de porcellana. Això sí, uns llavis amb un so 4.1 per besar gripaus. Per la boca mor el peix.

Jo no tenia permès participar de la fantasia per més estona de la que podia entrar en escena, és a dir: sempre en la seqüència 1, de la toma 1, pla 1. I mai sabia quins figurants i personatges arribaven fins la última seqüència. Ni tan sols sabia si el protagonista hi arribava. Era igual. Jo havia de besar gripaus per a poder donar ales a la història i perquè es pogués iniciar un nou conte.

Així, jo tenia el poder de crear el conte, de creure-me'l o no, d'escriure un altre final, d'escriure un altre inici. De no escoltar més súpriques de petons, ni de deixar-me endur per les paraules boniques que embaucaven, ni d'entendre-me davant d'aquells possibles prínceps implorants. I això que ja havia après a discernir els falsos encanteris (els gripaus) dels encanteris reals (els gripaus-prínceps). Perquè tots eren gripaus parlants.

Seqüència 2,

les paraules són el prostíbul de la vida.

Les paraules dels millors gripaus encantats estaven envoltades de llums de neó, venien flotant en l'aigua, entre fanalets rojos encesos, suspesos enmig de la nit profunda. Eren com les partícules de llum que envolten la porta d'un bordell, un prostíbul de pel·lícula antiga, entranyable, situat en una ciutat perduda d'Orient: seductor, atractiu, exòtic, perillós, misteriós, familiar, encoixinat, glamorós i íntimament decadent. On es reuneix el millor i el pitjor dels humans, on el guió s'esplaiava en presentar les seves debilitats i les seves necessitats; on queden anotades, a peu de pàgina, a mà i a corre-cuita, les seves il·lusions i els seus somnis.

Somnis que queden banyats per la realitat empolsegada, tacats de carmí de llavis barat i perfums eixordadors. Embalsamant les ànimes solitàries, les misèries i les grandeses dels qui traspassen el llindar dels prejudicis,

gosen deixar fora el seu sac de culpes, i apareixen nusos, lleugers, esperant de nou viure un petit miracle a la terra.

Prínceps, gripaus, prostitutes, princeses, homenots solitaris, perdedors i vencedors, cavallers amb ànimes de canalles... tots es barrejaven i caminaven pel carrer empedrat, irregular, mullat (sempre) per la pluja del monzó o per la humitat nocturna. Desfilaven pel carrer que duia al prostíbul, mentre els sons de les passes ressonaven damunt la brillantor dels fanals espurnejant en les pedres del terra, còncaves i desgastades per tots els personatges que havien deixat la seva empremta a través dels temps.

Seqüència 3,
transformacions.

Alguns prínceps, i algunes princeses, eren porucs. Quan es trobaven.
Algunes princeses, de nit, a voltes, feien de prostitutes.
Algunes prostitutes, moltes nits, esdevenien vertaderes princeses, i el seu poder s'extenia per tot el seu reialme.

En molts homes, el sabor de la última dona que besaven es mesclava amb l'anterior i amb la següent. Les paraules queien com a ignorants en les seves seqüències vitals superficials.

Però tots, i jo també, com a humana, alguna vegada, assaboria la sincronia, i s'esdevenia el petit miracle a la terra: tan sols algunes vegades s'esdevenia el miracle de veritat. Mai se sabia quan.

Seqüència 4,
el petit miracle.

És quan passem la nit junts, moments intensos, un fil invisible connectant petites frases en forma de paraules pronunciades o escrites, concentrades i plenes de significat, casi en clau, en dos codis desconeguts, sempre queda tot per desxifrar...

Variabilitat en el temps, molt poc temps per a tant temps, una nit enfrontada a dues vides desconegudes, tan fugaç. Misteris que atreuen, que espanten, que perillen com un funàmbul en el joc equilibrat, equitatiu, equidistant de la raó, el pensament i el sentiment; mesurat, lent...

Però llavors la passió ens evoca a segons intensos i eterns, clars i profunds; segons intensos que lleigeixo en els teus ulls, que brillen amb la llum de qui té passió per la vida, amb la il·lusió del qui està viu, per dins, i és capaç de descobrir, de gaudir, d'entregar-se al plaer...

Impressions maldestres, paraules tímides, compromeses; pensaments torrencials arremolinats, moviments mesurats falsament segurs...

Riuades violentes de sensacions que afloren des del més profund i es dipositen a la pell, en les nostres pells en contacte, en les nostres carícies, en els nostres llavis besant-se, en els interrogants i enigmes impronunciables.

La nostra més humil i instintiva curiositat crida, la raó l'aplaca, la fa callar, però la deixem fluir en el contacte epidèrmic, càlid, dels nostres cossos.

Dos móns diferents es creuen i esclaten en el desenfrè del desig que arriba violentament, desbocats, assedegats i folls per beure dolls d'amor del cos de l'amant, des del secret que imposa el caos del cosmos que ens regeix.

Ganes de murmurar-te a cau d'orella, suaument, mentre restem abraçats, després d'amar-nos, en la calma que segueix a la fúria del sexe; ganes de parlar-te sense pronunciar, meravella de sorprendre'm reflectida en les teves ninetes, que m'esguarden amb curiositat i tendresa, per uns instants...

Seqüència 5,
els mateixos tòpics, però concentrats i sense sucre (segons normativa vigent).

Expressiu. Exquisit.
Extens. Èxtasi.
Exsangüe. Extenuats.
Expugnat. Expulsat.
Per fi, expiats.

Epíleg. Nota de l'editor.

El bordell de la vida ens pot abocar al miracle.

Però aquestes són les escenes tallades i eliminades, en el muntatge i postproducció final.

És perillós, publicar-ho.
És perillós perseguir-ho. Desitjar-ho.
És perillós fer-ho públic.

No fos cas que algú olorés, de lluny, la Felicitat.